

Publicerad 2007-10-14 00:08 av Kaylie

*Novell jag satt och skrev ihop under en sen kväll, lite annolunda kanske jag skulle vilja kalla det med...
Inspirerad av en hel del olika saker.*

Bara din

Ena änden av kedjan satt fast i bergsväggen, den andra runt hennes hals. Kedjan var utsträckt så långt det gick, på det viset kunde hon sitta i öppningen av grottan och känna solens strålar mot sin kind. Det var en underbar känsla, den enda som gjorde att hon stod ut överhuvudtaget.

Nej, det stämde inte riktigt. Det var inte enda anledningen till att hon stod ut, att hon inte drevs till vansinne de långa timmar hon var ensam, fastkedjad i grottan utan annat än sina egna tårar till sällskap. Det fanns en annan anledning, han var den andra anledningen.

Han var den vackraste, magnifikaste, underbaraste varelse hon någonsin skådat.

Varje rörelse han gjorde var värd att beundra, varje ord han sa borde hyllas, varje leende från honom var vackrare än en soluppgång. Det var han som kedjat fast henne här.

Hon hatade honom för det, hon älskade honom varje gång han kallade henne sin.

Hon äcklades av hans ägandebesatthet, hon var smickrad av att han ville han inte lät någon annan röra henne.

Solen hade snart gått ner bakom horisonten, det fyllde henne med hopp, han skulle komma snart. Han kom alltid till henne i skymningen, var han spenderade dagarna brydde hon sig inte om, allt som spelade någon roll var den korta stund när han var här med henne.

Varje gång han lämnade henne, svag och nästintill tom så avskydde honom, samtidigt som hon bad honom att återvända till henne nästa skymning.

Nu bävade hon inför hans ankomst, längtade.

Längre in i grottan fanns några filter hon brukade vira om sig när hon låg vaken och försökte sova, men hennes tankar på honom upptog hennes tankar till den grad att hon sällan sov, lyckades hon somna drömde hon om honom, önskedrömmar, mardrömmar.

På en tallrik låg rester av den mat han tagit med henne, hon hade bara ätit hälften, maten var inte heller viktig, det var inte maten som höll henne levande, det var hans närvaro, hans beröring, hennes hat och hennes kärlek till honom.

Fåfängt försökte hon dra i kedjan, för att komma närmare honom, hans fanns där någonstans, i mörkret, hon kände det i hela kroppen, han närmade sig.

Hon behövde inte ha honom i närheten för att se honom, allt hon behövde göra var att sluta ögonen så var han där, som i en av hennes feberdrömmar. Hon gjorde så nu, slöt ögonen och såg hans ansikte för hans inre syn i väntan på hans ankomst.

Hans hy var vit som marmor, och lika kall. Varje drag var elegant och perfekt. Ögonen lös röda i mörkret även på håll, skrämde henne ända in i själen samtidigt som hon darrade av förväntan. Som att fullända något som redan var fulländat in i minsta detalj så omgav korpsvart hår ansiktet som ramen till en tavla av någon mästarkonstnär.

Men ingen dröm kunde jämföras med verkligheten, när en skugga lösgjorde sig ur de andra bland träden så öppnade hon ögonen med dyrkan i blicken, klart mer framträdande än föraktet som dolde sig bakom blicken.

Det spelade ingen roll att en slängkappa dolde det mesta av kroppen och en huva dolde ansiktet. Hon visste

att det var han, ingen annan kunde röra sig med en sådan grace och smidighet. De röda ögonen som glimmade av hunger i huvans mörker skulle ände ha avslöjat honom.

Han stannade precis utanför räckhåll för henne och fällde bak huvan. Precis som varje natt så tog hans skönhet andan ur henne och kedjan rasslade till när hon försökte komma närmare utan något resultat.

De smala läpparna kröktes på ett nästan grymt sätt, hon såg det i ögonen, hon roade honom och det gladdade henne. Hon skulle göra cirkuskonster om det fick honom att le bara en enda gång. Han sträckte ut en hand och rörde vid hennes kind. Beröringen fick henne att rysa, vilja rygga tillbaka, men istället sträckte hon sig efter hans hand så som en kelig katt kunde tänkas göra.

”Snälla, retas inte med mig mer”, viskade hon så tyst att det borde ha varit ohörbart, men naturligtvis hörde han, och naturligtvis brydde han sig inte.

”Önskar du mer än allt annat att vara mig till lags? Vill du att jag ska röra vid dig?” viskade han eggande till henne. Hon hörde knappt vad han sa, nickade bara ivrigt och smalt vid ljudet av hans hesa röst.

Samma grymhet fanns fortfarande i hans leende och i hans ögon. Han var gott och väl några tum längre än henne, men besvärade sig inte ens med att se ner på henne, som om hon hade varit något mindre värdigt, ett husdjur som roade honom för stunden.

”Be mig”, sa han kort, han behövde inte ens befalla henne, han bara sa det.

”Snälla... jag överlever inte utan dig... bara stanna hos mig en liten stund... rör mig...”

Orden kom ur hennes mun innan hon ens tänkt dem, de äcklade henne själv. Hur kunde någon sjunka så lågt, vara så patetisk... För ett par veckor sedan skulle hon ha föraktat sig själv för det här, men hon gjorde det varje natt, han fick henne alltid att be honom, gjorde hon inte det gick han. Då, de första nätterna hade hon vägrat, och han hade lämnat henne ensam utan mat eller vatten, utan ett ord eller beröring.

Hans ansikte mjuknade vid hennes ord och han såg ner på henne. Hans leende var nästan vänligt och hans ögon smekte henne redan med blicken. Det räckte för att göra henne knäsvag, men innan hon hunnit sjunka ihop på marken så höll han henne i sina armar.

”Min, och bara min”, viskade han tyst i hennes öra. Hon fylldes av värme för att han kallade henne sin, fylldes av samma bekanta avsky för att han trodde att han ägde henne, som man ägde en leksak.

”Bara din”, viskade hon andlöst och tryckte sig så tätt intill hans hårda kropp hon kunde. Han nickade och höll henne tätt intill sig. Hon märkte inte ens när han lyfte upp henne i sin famn och bar henne längre in i grottan. Hon var medveten om det, men det spelade ingen roll så länge hon var nära honom.

Hon gnydde tyst i protest när han la ner henne på filtarna inne i grottan, eftersom han då höll henne längre från sin underbara kropp. Han hyssjade henne mjukt och hon tystnade snabbt, ivrig att vara till lags.

Från någonstans så fick han en nyckel och med dennes hjälp så låste han upp kedjan runt hennes hals. Det var dock inte befrielsen från kedjan som fyllde henne med lycka, det var beröringen av hans kalla fingrar mot hennes hud. När kedjan avlägsnades så blev ärren synliga, alla de ärr som täckte hennes hals, hans kalla fingrar strök över dem och följde var och ett. Hon suckade lyckligt.

Hon visste vad det var som väntade henne, nu som varje natt, hon hade sett hungern i hans blick. Hon lutade huvudet åt sidan på honom, inbjöd honom att smaka och stilla sin hunger, trots att hon kände till smärtan som skulle drabba henne när själva livet sögs ur henne, men det var inget mot att få känna hans läppar mot hennes hud.

Det dröjde inte länge, han lade sig ner bredvid henne på filtarna och tänderna sjönk snart ner i hennes hals. Hon andades in hårt av smärtan som genomsyrade hennes kropp när blodet lämnade henne, eller så var det

av lycka när han var så tätt intill henne.

Men något var fel, det gick för fort, allt för mycket blod, alltför fort. Hon stönade tyst, men han bet endast hårdare. Hjärtat slag blev allt mer ansträngda, det förmådde inte ersätta allt det blod hon förlorade och hennes kropp var redan svag, de senaste dagarna hade hon knappt ätit alls, bara legat här på filten, drömt om honom.

Han nådde snabbare, och passerade den gräns där han brukade sluta, säga att det var nog och lämna henne där, svag och orörlig, men vid liv. Varför slutade han inte? Hon vred sig orkeslöst i protest, men hennes rörelser stannade snart upp när styrkan lämnade henne.

Han hade slutat dricka, men krafterna återvände inte den här gången. Han böjde sig över henne och såg för första gången uppriktigt ledsen ut, hon såg förtvivlat upp på honom, oförstående, hade hon inte varit honom till lags?

”Du tynade bort, min älskade. Jag bara snabbade på det oundvikliga”, sa han med en sammetslen röst och strök henne över kinden med kalla fingrar.

Hade hon haft krafter kvar hade hon slagit bort hans hand, för första gången sedan hon först mött hans röda ögon så var det endast hat som strömmade fram i hennes ögon. Hennes andetag blev tunnare, hon hade endast några få kvar. Hon visste vad hon skulle göra med det allra sista, vad hon måste göra.

”Jag hatar dig”

För kanske första gången i hela sitt liv var hon stolt över sig själv, och det var definitivt den sista. Det sista hon såg var ett uttryck av förvåning i hans ansikte innan hennes hjärta gav upp och slutade upp med sin meningslösa kamp.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kaylie med Poeter.se id #16141 innehar upphovsrätten